

De Wildenborcher

December 2010

“Beste Buurtgenoten”

Uren, dagen, maanden, jaren
vliegen als een schaduw heen.
Ach, wij vinden waar wij staren
niets bestendigs hier beneên.
Op de weg dien wij betreden
staat geen voetstap die beklijft
Al het heden wordt verleden,
schoon 't ons toegerekend blijft.

Het oudejaarsavondlied, 1ste van 5 coupletten, van Rhijnvis Feith (1753-1824). Op “De Belten”, aan de Wildenborchseweg woont de familie Feith. Onze buurtgenoot van nu, Rhijnvis Feith, is de kleinzoon van de kleinzoon van de kleinzoon van deze dichter (6 generaties later).

We denken terug aan onze dierbaren die het einde van dit jaar niet meer beleefden. Maar we kijken ook vooruit en zijn dankbaar voor de goede en fijne dingen die we dit jaar met elkaar meemaakten en daarover schrijven we in dit decembernummer 2010.

Deze keer een grote variatie aan artikelen, “voor elk wat wils”. Kent u de tekeningen van Erik Ebbink uit de vroegere Wildenborchers nog? Onlangs merkte een buurtgenoot op: “de tekening van Erik vond ik het mooiste van het hele blad”. Daar hebben we naar geluisterd en er is weer een tekening, deze keer over de fietstocht in september. Voor degenen die toch liever een geschreven verslag hebben heeft Mariska gezorgd.

Julia staat met haar gezin in “Wissellijst”, ze vroeg zich al lang af wanneer hun huis “Lentemorgen” gebouwd zou zijn. Via de brieven die Gerda Rossel van de dochter van de vorige bewoners ontving kwam er antwoord. Gerda zal ons nu en in de komende Wildenborchers stukken eruit laten meelesen.

In “Wie volgt...?” komt José Kok-Brinkerhof aan het woord. Sanne vertelt hoe ze steeds maar weer verhuist. Lucie schrijft over het boerenbedrijf van Gerrit en Gerda Bijenhof. Wallerant heeft “Postvak In” ingestuurd. De WVC heeft haar eerste lustrum gevierd, er wordt heel wat teweeggebracht door zo'n club. De volksdansgroep had een uitje op de natste dag van dit jaar, in augustus. Er was weer een barbecuefeest voor de Nijlandweg-Stuwdijk buurt. En de uitslag van de ballonnenwedstrijd van het Oranjefeest is bekend. Jenny heeft ons ook nu weer voorzien van de nodige Kinderpraat.

De midwinterhoorn klinkt weer. Landrot schrijft er over. U wordt door hem (als mede organisator) uitgenodigd voor het “Festival of Lessons and Carols” op 2de Kerstdag in Zutphen.

Voor de kerstvakantieperiode geven we een paar ideeën om samen bezig te zijn: fluitjes maken (wel iets kleiner dan de midwinterhoorn) en kerstkoekjes bakken.

"Kersttijd op de Wildenborch" geeft de bijzondere sfeer van de decembermaand heel mooi weer. De bladzijde uit Jennines boek is leuk om voor te lezen aan de kinderen.

Ben Godtschalk geeft op veler verzoek weer een presentatie in de Kapel over de offshore industrie.

Hartelijk bedankt voor ieders bijdrage.

We wensen u Goede Kerstdagen en een Gelukkig Nieuwjaar.
Namens de redactie, Joke Wiltink.

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink	55 67 48 - wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	55 65 12 - reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	55 65 33 - info@luciebartel.nl
Julia van Ditshuizen	51 86 04 - hugojulia@hetnet.nl
Mariska van Ditshuizen	55 44 21 - mariskavanditshuizen@hotmail.com

Als u de Wildenborcher niet hebt ontvangen, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Inzenden kopij vóór 1 februari 2011

Naar wiltwess@hetnet.nl
Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Op de nieuwjaarsreceptie, op 7 januari 2011, staat weer een bus die bestemd is voor het verzamelen van ieders bijdrage.

Verder kunt u het hele jaar door uw gift overmaken op:
bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

Kunnen we weer op u rekenen?

Gerda Rossel schrijft:

Na een telefoontje van Bea Jansen kreeg ik van haar een document van de hand van Herman Eggink, een in 1925 naar Amerika geëmigreerde neef van haar vader. Bea's ouders zijn overleden, ze had dit document tussen hun spullen gevonden. Omdat ze mijn stukjes over de familie Levenkamp (eveneens naar Amerika geëmigreerd) had gelezen in de Wildenborcher, en omdat deze familie ook veelvuldig genoemd wordt in het document dacht ze dat ik er misschien wel wat aan zou hebben. Dit was natuurlijk het geval en ik ben meteen begonnen met de transcriptie ervan.

De leukste stukjes wil ik er uit selecteren voor de Wildenborcher. Wat betreft Bea Jansen, die heeft op Stuwdijk no.1 gewoond met haar ouders Herman Jansen en 'Jo van Herman Jansen' (zoals mijn moeder zou zeggen) en broer Jan. Het huis heette toen *Johanna hoeve*. Nu woont de familie Ditshuizen jr. er en heet het huis *Lentemorgen*. Het huis is in 1917 gebouwd door Bea's grootvader Berend Jansen. Hij was een jongere broer van Berendina Jansen, de echtgenote van Johan Eggink en de moeder van Herman uit Amerika. Herman en Jo Jansen hebben tot 1991 op de *Johanna hoeve* gewoond en zijn toen verhuisd naar de Zuivelhof in Vorden.

In 1991 is bovengenoemd huis gekocht door Herman en Riet van Ditshuizen (=sr.)

Vanaf 2001 wonen Hugo en Julia van Ditshuizen (=jr.) er.

Herman Eggink¹. Amerika, het land van onbegrensde mogelijkheden: De eerste zes jaren, van 2 februari 1925 tot 1930, toen Herman Eggink Amerikaan werd. Deel 1, 1925.

Als kind hoorde ik mijn vader vaak spreken over de lust die hij en zijn broer Hendrik Jan hadden om naar Amerika te gaan als ze ouder waren². Er waren al velen uit de buurt naar Amerika gegaan³, zoals de jongens van Levenkamp met wie mijn vader op zondagsschool had gezeten. De eerste twee jongens van Levenkamp⁴, die op een boerderij van kasteel de Wildenborch woonden, moesten toen ze van de lagere school afkwamen als helpers voor het kasteel werken.

¹ Herman Eggink: (*Laren 1904, oudste zoon van Johan Eggink en Berendina Jansen). De familie Eggink woonde van 1903 tot 1921 op *Klein Boevink* (Wildenborchseweg 2, Barchem) en vanaf 1921 op *Boschkamp* (Vordenseweg 17, Barchem). Herman zette op 31-01-1925 voor het eerst voet op Amerikaanse bodem, na een bootreis van Rotterdam naar New York.

² Johan (*1878) en zijn broer Hendrik Jan (*ca. 1887) Eggink werden geboren op de *Jaeger* (Mosselseweg 14). Hun vader en grootvader woonden hier ook al en waren net als hun overgrootvader op de *Boerstede* (Ruurloseweg 117), werkbaas bij het Medler. Van emigreren kwam niets want Hendrik Jan trouwde met het buurmeisje van zijn dromen Elisabeth 'Bartje' Heuvelink van *Mosselman* (Mosselseweg 16) en bleef op het ouderlijk huis. Johan trouwde met Berendina Jansen, het enigste kind van Hermanus Jansen op *Klein Boevink*, en het was vanzelfsprekend dat het jonge stel daarbij introk.

³ Jan Marks, die van 1868 tot 1872 op *Dennenboom* (Vennemansweg 4) woonde en o.a. timmermansknecht was geweest bij Lindenschot aan de Mosselseweg. In 1872 emigreerde hij met zijn jonge gezin naar Amerika en vestigde zich in Iowa, eerst in Pella en later in Galesburg. De familie Marks was gereformeerd, net als de familie Levenkamp.

⁴ Garrit Jan (*Vorden 1873) en Antony (*1875) Levenkamp, twee zoons van Jan Hendrik Levenkamp (*1838) op het *Bouwhuis* (Wildenborchseweg 22) vertrokken in 1893 naar Amerika. Ze werden hierbij vergezeld door hun oom Lammert Levenkamp (*1844) met vrouw en stiefkinderen, en door hun achternicht Grada Levenkamp (*1844) met man en kinderen. Een jaar later volgde broer Albert Jan (*1876) en in 1897 kwamen ook hun ouders en broers Teunis (*1871), Johan (*1880) en Jan Albert (*1882) over, zodat het gezin weer compleet was.

Ze hadden gehoord van mensen die zich in Michigan hadden gevestigd, en deze lieten de twee oudste Levenkamp zoons over komen.

Na enige jaren in Wisconsin te hebben gewerkt hoorden ze mensen zeggen dat men naar het Westen moest omdat daar meer ruimte was. De twee Levenkamp jongens vertrokken toen ook naar het westen en kochten met hun spaargeld een farm op zo'n vijf mijl west van Sioux Center (Iowa). Na enige jaren lieten ze hun ouders overkomen, met drie of vier jongere broers. Nadat die gesettled waren gingen vier van de zes Levenkamp jongens naar Zuid Dakota om zich daar te vestigen.

Daar kocht de oudste broer Teunis samen met zijn broer Jan 160 acre los land bij Volga (Z.D.) en bouwden ze, met wat hulp, een huis en een stal voor vee en paarden. Iedere farm had vijf paarden nodig, en omdat Teunis Levenkamp een liefhebber van paarden was had hij ook een hengst gekocht, voor het dekken van de merries. Om de nieuwe prairiegrond om te ploegen met een tweeschaars ploeg had men vijf paarden nodig, voor de bewerking van het land vier paarden en voor het zaaien van het graan twee paarden. Voor het maaien van het graan gebruikten ze een door vier paarden getrokken maaibinder, die het graan maaide en met een touwtje in garven bond. De boer zat daarbij op de maaibinder en kon telkens vier of vijf garven tegelijk door de maaibinder uit laten werpen.

Albert Levenkamp had een farm gekocht met een huis en wat bijgebouwen, en huwde als enige van de Levenkamp jongens. Zijn vrouw heette Nettie van der Waal⁵ en was met haar ouders, broers en zusters vanuit Rotterdam naar Volga gekomen. Teunis Levenkamp en zijn broer Jan voelden zich echter niet zo goed thuis in deze streek, waar maar weinig Hollanders woonden. Na enige jaren verhuisden ze daarom terug naar Orange City in Iowa, waar wel veel Hollanders woonden.

Hun plaats bij Volga verhuurden ze in 1923 aan een schoonzoon van ene Rutgers, die toen een sigarenwinkel had in Volga. Deze Rutgers had tegen de Levenkamps gezegd dat hij een schoonzoon had in Holland die tuinman was geweest in Apeldoorn en graag wilde gaan boeren. Mijn zuster Hanna⁶ werkte destijds bij een rijke broer en zuster, die de oom en tante waren van Mrs Rutgers uit Volga. De laatste kwam daar op bezoek, met het oog op de erfenis van deze twee oude mensen, die zelf geen kinderen hadden. Mijn zuster vertelde daar aan Mrs Rutgers dat ze een broer had die naar Amerika wilde. Op de vraag van Mrs Rutgers waarheen dan wel had Hanna geantwoord dat ze dacht dat hij naar de staat Iowa wilde. Mrs Rutgers vertelde toen dat ze ook eens naar Iowa was geweest in de zomer, waar het zo heet was dat je er 's nachts bijna niet van kon slapen, en dat ze nu in Zuid Dakota woonde, waar de nachten veel koeler waren. Ze raadde mijn zuster aan om eens een brief te sturen naar haar schoonzoon Niessink, die de farm van de naar Iowa teruggekeerde Levenkamp broers huurde. Ze dacht dat deze mij wel kon gebruiken, en Mrs Rutgers gaf zijn adres aan Hanna. (wordt vervolgd)

⁵ Albert Jan Levenkamp (*Vorden 1876, †Volga 1970) huwde in 1911 met Nettie Van der Waal (*Maasdam 1888, †Volga 1977) uit Brookings County (Zuid Dakota) en vestigde zich met haar in Volga (Z.D.).

⁶ Johanna Hendrika Eggink (*1909), huwde later Jacobus van Middelkoop. Het echtpaar had een boerderij in De Steeg.

KERSTTIJD OP DE WILDENBORCH

Kerstverhalen, sneeuw en ijs

Op het moment dat ik dit zit te schrijven, hollen we al weer richting Sinterklaas. De Goedheiligman moet nog aankomen, maar de sfeer van pepernoten, speculaas en pakjes hangt al in de lucht. En dan is het vóór dat je het weet Kerstmis. Dan zal het huis weer volstromen met familie: kinderen, kleinkinderen, broer en zus. Overal stemmen, overal speelgoed en leesvoer, grote puzzel op tafel waar gedurende de dag altijd wel iemand aan zit te prutsen, kortom... overal gezelligheid. Een echt familiefeest is Kerstmis voor ons, met veel tradities en gewoontes waar wij allemaal zeer aan hechten. Onze kleinkinderen zullen daarin opgroeien en zo geven wij de warmte en de waarde van het kerstfeest door aan de volgende generatie. Eén van de tradities - waar wij overigens zeker niet uniek in zijn! - is het voorlezen van een kerstverhaal bij de kerstboom, waarin echte kaarsjes branden. Vaak is dat een verhaal dat door mij is geschreven, maar er zijn ook andere favorieten. In de loop der jaren heb ik al heel wat kerstverhalen bedacht en opgeschreven, om te worden uitgegeven als prentenboek of om te worden opgenomen in een kerstverhalenbundel. Nooit zijn deze verhalen ontstaan in de kersttijd is het wonderlijke. Mijn uitgever houdt zich namelijk aan het begin van elk jaar met de kerstuitgaven bezig. Zo zit ik dan in maart te piekeren en te peinzen, te wroeten in mijn herinnering en mijn inspiratie op te poetsen om een beetje in de kerstsfeer te komen. Soms ben ik geneigd om wat kerstballen en engelen naar beneden te halen om mezelf in de stemming te brengen, maar tot nu toe heb ik het zonder een gang naar zolder, naar de kerstdozen, kunnen klaren. Dit jaar had ik een -voor mij zelf- bijzonder kerstverhaal bedacht. Het gaat over de kleine hond Wopke, die bepaald niet meehelpt bij het versieren van de kerstboom. Wopke...onze jonge Friese Stabij, waar we zo intens dol op waren en die -tot ons grote verdriet- in januari van dit jaar plotseling dood in het bos lag. Nu leeft ze voort in een kerstverhaal, waarvan ik een stukje hieronder zal opnemen. Op naar Kerstmis dus, met het verhaal over Wopke onder de kerstboom. Ik heb er nu al zóveel zin in en hoop dat er sneeuw valt. Véél sneeuw of...IJS ! Twee jaar geleden waren onze watergangen diep dichtgevroren en kon er volop worden geschaatst. Wat een winterfeest was dat.

De hele buurt en verder dan dat kwam schaatsen en ook onze kinderen waren op het ijs. Mèt kleine Hugo in de antieke hondenslee. Als wij ook dit jaar worden verwend met een stevige ijslaag op het water, dan hoop ik alle Wildenborchers hier op het ijs te zien. Op de schaats, met een slee, of gewoon glijdend - zoals ik zelf! Nu al het water is opgeschoond, kan er een ware tocht door het bos geschaatst worden. Ik verheug mij erop!

Jennine Staring.

4. Wopke

Jennine Staring

'Wopke! Nee! Niet doen... kom hier!'

Door de kamer rent een kleine jonge hond. Onder de stoelen door. Vlak langs de nog lege takken van de kerstboom. Achter de tafel langs. Uit zijn bek bungelt een poppetje, dat heftig heen en weer slingert.

'Geef hier Wopke!'

WOPKE

'Wopke! Nee! Niet doen...kom hier!'

Door de kamer rent een kleine jonge hond. Onder de stoelen door. Vlak langs de nog lege takken van de kerstboom. Achter de tafel langs. Uit zijn bek bungelt een poppetje, dat heftig heen en weer slingert.

'Geef hier Wopke!'

Een jongen met blonde krullen holt achter het hondje aan. 'Wopke! Hier!' roept hij. 'Dat mag niet. Geef de engel terug.'

Maar Wopke geeft niets terug. Vrolijk rent hij verder. Zijn staart hoog in de lucht. Dit is zo'n leuk spelletje! Veel leuker dan met een balletje spelen. Met een vaart schiet het hondje achter het gordijn. Oei. Dat had hij beter niet kunnen doen. Nu kan hij niet meer weg en....de jongen heeft hem te pakken.

'Laat los,' zegt hij streng en pakt het poppetje vast. Maar Wopke laat helemaal niet los. En zeker het poppetje niet dat hij net veroverd heeft.

Dan komt mama de kamer binnen lopen. Ze ziet het meteen.

'Oh, oh!' lacht ze. 'Heeft die stouterd weer iets weggepakt? Hugo, wacht maar. Ik zal het wel afpakken. Dat kleine ding houdt natuurlijk zijn kaken stijf op elkaar.'

Mama pakt Wopke beet en wurmt bij zijn snoetje. Hoe ze het doet, weet Hugo niet, maar het poppetje heeft ze één, twee, drie in haar handen.

'Ach,' zucht mama. 'Er is een vleugel van de engel af. Maar die kan ik er wel weer aanzetten.' Ze legt de engel apart en loopt naar de tafel.

'Help je mee?' vraagt ze. 'Deze doos moet nog worden uitgepakt. De lege papiertjes mag je op de grond gooien. Dat vindt Wopke misschien ook wel leuk en dan blijft hij van de andere spullen af.'

Wopke kijkt van een afstandje toe. Kopje scheef, staartje kwispelt. Het leven van de kleine hond is een feest. Papiertjes dwarrelen op de grond. Kabouters, rode paddestoelen, zilveren vogels en glazen ijspegels worden op de tafel gelegd. Daarmee wordt straks de kerstboom versierd. Hoera! Zonder dat iemand het merkt, valt er een paddestoel op de grond. Wopke is er als de kippen bij. Hap. En dan begint het spelletje weer van voren af aan. Maar nu is het mama die achter de hond aan zit.

Oh, nee. De deur naar de gang staat open. Nu kan Wopke het hele huis door. Met flapperende oortjes draaft hij langs de jassen aan de kapstok. Hoep! Daar schiet hij tussen de laarzen, die onder de kapstok staan. Met de paddestoel in zijn bekje loert hij naar mama, die hem nu natuurlijk zó beet heeft.

'Ik begin er nu wel een beetje genoeg van te krijgen,' moppert ze. Ze wil de paddestoel afpakken, maar dan...krak! Daar ligt hij in duizend stukjes tussen de laarzen. 'Kijk nou wat je gedaan hebt,' zucht mama.

Uit: Koning Kwiebus en de levende kerststal, Kwintessens Uitgevers Amersfoort

Kinderpraat

Gr. 4. Een leerling komt te laat de klas binnen. De leerkracht vraagt, hoe dat komt. Zij antwoordt: "Ik was mijn schoenen kwijt en op blote sokken, was het me te koud".

Gr. 4. Een leerling vertelt over zijn buurjongen die een 'lage' hersenschudding heeft. (lichte)

Gr. 4. Een leerling vraagt aan de leerkracht waar de 'drukspelden' liggen. (punaises)

Voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt:

Fluitjes maken

In de vorige Wildenborchers heb ik jullie verteld wat je allemaal met vlier, wilg en riet kan doen. Maar er is meer. Zo kan je op allerlei manieren fluitjes maken van materiaal dat je gewoon in de natuur kan vinden. Fluitjes uit riet, wilg, fluitenkruid en noem maar op. Fluitjes maken is een vergeten iets geworden door alle dingen die er nu tegenwoordig te doen

zijn maar als je bedenkt dat er heel veel echte muziekinstrumenten zijn die via het eenvoudige fluitje tot ontwikkeling gekomen zijn is het wellicht leuk om hier wat meer van af te weten.

Het grootste "fluitje" trouwens wat hier in de omgeving gemaakt wordt is natuurlijk de midwinterhoorn. Die klinkt weer vanaf de dag van de eerste advent. Een houten toeter, gemaakt van een kromme jonge boom of tak die uit de kant van een sloot groeit. Meestal een berk of wilg en het mondstuk waar je door moet blazen is van vlier. Er woont hier in de buurt iemand die zo'n ding prima en met veel vakmanschap kan maken. Hij maakte eens een heel kleintje voor zijn kleinkind en zonder dat hij het wist maakte hij een soort cornetto. Nee niet dat beroemde ijsje maar een muziekinstrument dat veel gebruikt wordt bij de muziek van heel vroeger. De Romeinen hadden die al en hij maakt een geluid dat lijkt op dat van een trompet. Zo zie je maar....

Nu gaan we zelf fluitjes maken maar... daar is een scherp mes en een zaagje voor nodig dus kijk uit en doe het eventueel met je ouders of grote broer en/of zus. Als die een beetje handiger zijn dan jij natuurlijk.

Het rietfluitje:

Het allersimpelste fluitje dat je kan maken is het rietfluitje.

Je pakt een nog groene rietstengel en je weet nog: daar zitten knopen in, net als in een bamboestengel. Snij een stukje riet af waar twee knopen inzitten. Snij dan heel voorzichtig een lange schilfer van het stukje riet tussen de twee knopen weg. Heel voorzichtig want onder die schilfer zit een vliesje. En dat heb je nodig om geluid te kunnen maken. Dat vliesje moet heel blijven. Lukt het de eerste keer niet, geen nood, riet zat. Als het gelukt is met dat vliesje zet je het rietje tegen je onderlip en blaas voorzichtig lucht over het vliesje. Na een beetje proberen en meer en minder lucht is daar ineens het geluid. Door de lucht gaat het rietvliesje trillen en de ruimte tussen de twee knopen zorgt er voor dat het geluid kan ontstaan. Resoneren heet dat. Hoe dunner het rietje hoe hoger de toon, hoe dikker hoe lager.

Luizenbloemfluitje:

Een heel eenvoudig fluitje kan je volgend jaar in het voorjaar maken van een stengel van Fluitenkruid of Hollandse Kant oftewel Luizenbloem. Je weet wel in het voorjaar staan de bermen er vaak vol van, van die hoge planten met witte bloemschermen (Géén Berenklaauw, want die is bijtend).

Snij de stengel af net onder de aansnijding van een blad. Daar is de stengel dicht, net als de knoop in het riet. Snij vervolgens de bovenkant af onder de aansnijding van de volgende bladstengel. Blaas nu over het open deel heen en je krijgt een toon. Hoe dikker de stengel hoe lager de toon en hoe dunner hoe hoger. Doe je er een paar naast elkaar van verschillende maten heb je verschillende tonen en eigenlijk heb je dan de panfluit uitgevonden. Je weet wel een rij pijpjes waar vooral de Hongaren of Roemenen heel erg mooi muziek op kunnen maken. Die maken ze daar van bamboe. Maar je kunt er ook eentje heel eenvoudig van elektriciteitsbuis maken.

Panfluit:

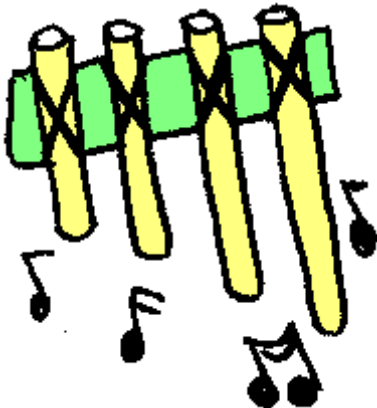
Hier heb je voor nodig:

Een zaagje, ±1 meter elektriciteitsbuis, een plankje of stevig karton van 9 bij 3 cm.

Kauwgom en vier elastiekjes.

Zaag de buis in vier stukken van verschillende lengte:

Van 26 cm, 20 $\frac{1}{2}$ cm, 17 cm. en 14 $\frac{1}{2}$ cm. Die afmetingen moet je nauwkeurig meten anders klinkt de fluit vals. Kauw flink wat kauwgom en maak 1 kant van de pijpjes dicht met de uitgekauwde kauwgom. Maak nu de buisjes met elastiekjes vast aan het plankje of karton en doe dat zo dat de dichte kant onderaan komt en aan de bovenkant moeten de buisjes op dezelfde hoogte zitten. Als dat gebeurd is hou dan de open kant van de panfluit schuin tegen je onderlip en blaas. De klanken zijn Oosters en bijzonder geheimzinnig, schor, hees en een beetje griezelig.

Wilgenfluitje:

Dat is een fluitje wat vroeger vaak door herders gesneden werd en gebruikt werd voor het bij elkaar houden van de kudde. In Schotland zijn er nog steeds grote "schapendrijftoernooien" waarbij een herder met behulp van zo'n fluitje en een hond een kluitje schapen door een hek moet zien te krijgen. Wordt de laatste tijd ook in Holland gedaan bij de zogenaamde "country-fairs", moeilijk Engels modewoord voor 'plattelands landelijke toestanden en tentoonstellingen'. Zoiets als de Castle Fair in Vorden dus. Voor de technische lezertjes een stelletje tekeningen hoe dat moet.

Fluitje af

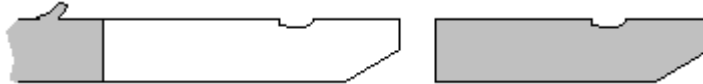
Onderdelen fluitje

Zoek een mooie rechte wilgentak van gelijke dikte, 1-2 cm, waarbij de afstand tussen twee zijtakjes zo groot mogelijk is. Snij de rechterkant mooi haaks en recht af met een scherp mes, net voor het zijtakje. Snij de linkerkant van de tak pas door als het fluitje klaar is

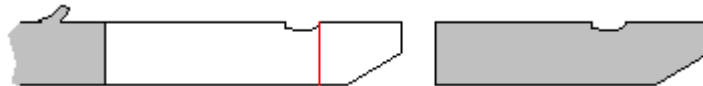

Schuif het rechttereinde aan de onderkant een beetje af. Dat wordt het mondstuk. Verwijder links een ringetje van de bast en maak rechts een kleine uitholling (inkeping). Niet te ver naar rechts anders is er geen plaats voor het mondstuk straks.

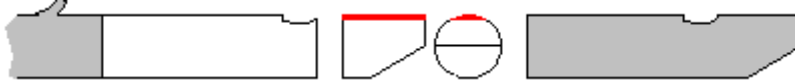

Nu het moeilijkste: Probeer door te wringen met beide handen de bast los te draaien. Als het niet lukt kan je voorzichtig op de bast kloppen met de achterkant van je zakmes of zoiets.

Als de bast in beweging komt en los is schuif hem dan voorzichtig naar rechts van de tak af. Hij moet wel heel blijven natuurlijk.

Snij nu vlak achter de kleine uitholling (inkeping) mooi haaks op de tak het mondstuk af.

Snij van de bovenkant van het mondstuk een dun plakje tak af. Niet te veel anders wordt het geluid niet goed. Als je het misschien te klein maakt kan je het later altijd nog groter maken.

Dit is om de lucht door te laten.

Schuif nu de bast terug op de blote tak en zet het mondstuk er ook in.

De fluit is klaar.

Door de huls van de bast wat heen en weer te schuiven kan je de toon een beetje hoger en lager maken.

Uitgedroogde fluit

Helaas droogt de fluit na een paar dagen uit en kan dan niet meer gebruikt worden. Maar als je er een paar gemaakt hebt is het 'fluitje van een cent' om een nieuwe te maken.

En je weet: Mooie wilgentakken zijn gratis te halen langs het slootje tussen de Mosselseweg/Wierssebroekweg en het Bosket.

Schuiffluit:

Hiervoor heb je nodig:

Een breinaald, een kurk en een buisje van plastic of karton (binnenkant keukenrol). Doe als volgt: Maak de kurk een beetje kleiner dan het buisje zodat hij er precies in past.

Steek de breinaald in de kurk.

Doe de kurk in het buisje.

Blaas over de open kant van het buisje en beweeg de kurk op en neer met de breinaald.

De toon verandert geleidelijk van toonhoogte. Je kan zo een mooie 'glissando' maken zoals ze dit in de muziekwereld noemen.

Veel plezier.

Landrot.

Uitslag ballonnenwedstrijd Wildenborchs feest

1ste prijs:

Brigitte Teger, 12 jaar

Ilse Lindenschot, 11 jaar

Daphne Lindenschot, 10 jaar

Deze ballonen waren aan elkaar gebonden en in Halter nam see (D) teruggevonden 90 km

2de prijs:

Sander van Duin, 9 jaar

De ballon is in Heiden (D) teruggevonden 61 km

3de prijs:

Manou Ezerman, 6 jaar

Deze ballon is in Ramsdorf (D) teruggevonden . 55 km

4de prijs:

Maud Holsbeeke, 5 jaar

Deze ballon kwam terecht in Winterswijk. 39.5 km

5de prijs

Ferran Mombarg 8 jaar en

Isa van Ditshuizen 8 jaar

Deze 2 kaartjes zijn teruggevonden in de tuin van de Wildenborch

Iedereen heeft ondertussen al een prijsje ontvangen

Groetjes, Henriëtte Otten.

Wie volgt...?

Naam: José Kok-Brinkerhof

Adres: Zwiapseweg 142

Geboortedatum: 20-06-1970

Verliefd, verloofd, getrouwd:
getrouwd met Jan Harm Kok

Kinderen: dochter Iris van 9
en zoon Rens, 6 jaar.

Frieda heeft jou uitgekozen voor deze rubriek. Wat zij wilde weten van jou is of je je wel Wildenborchs blijft voelen nu je verhuisd bent naar Zwiap.

Ja, door mijn ouders houd ik altijd binding met de Wildenborch. Tevens geef ik mijn cursus aan de Nijlandweg aan verschillende dames uit de Wildenborch. Ook gaan we, als het kan, elk jaar naar het Oranjefeest en fietsen we mee met de fietstocht. Verder help ik al jaren mee met de midwinterwandeling. Ik sta dan samen met Reinier in het bos en voorzie de wandelaars van een versnapering. Je weet niet hoe het gaat lopen als dit wegvalt. Immers, als je geen directe binding meer hebt dan krijg je minder mee.

Hoe ben je in de Wildenborch terechtgekomen?

Ik ben hier geboren en getogen. Het huis aan de Nijlandweg is mijn ouderlijk huis. Ik heb de school op de Wildenborch geheel doorlopen, enkele jaren later werd die gesloten. Het was wel een hele kleine school, soms zaten er maar 2 à 3 kinderen in een klas. Toen ik van school afging was ik zelfs de enige leerling in klas 6. Er was dus wel enig verloop. Er kwamen kinderen uit Vorden die op hun school niet konden meekomen of er gingen kinderen van school af omdat ze verhuisden.

Aan welke tradities in de Wildenborch hecht jij waarde?

Het Oranjefeest en de Midwinterwandeling. Daar heb ik het meeste mee. Toen de school nog bestond was het Oranjefeest nog uitgebreider. Zo werd er bijvoorbeeld een optocht georganiseerd waarbij een ieder met een versierde fiets of karretje vanaf school richting het kasteel trok. Daar werd een voetbalwedstrijd gespeeld tussen de toneelvereniging en de jongerenvereniging, die toen nog bestond, waarbij iedereen verkleed was.

We hebben je gezien met paard en wagen, je dochter reed ook op een paard. Je bent dus actief met paarden, vertel daar eens wat over?

Ik heb zelf altijd paardgereden. Ik reed bij voorkeur dressuur, met springen had ik wat minder. Toen ik na de geboorte van Iris een buitenrit maakte kreeg ik opeens angst dat mij ter plekke iets zou overkomen terwijl ik een kind thuis had. We hebben het paard verkocht en ik heb besloten aangespannen te gaan rijden omdat daarbij het hele gezin betrokken kan worden. Het mennen heb ik geleerd van de heer Elferink. Ik rijd zoveel mogelijk elke zondag. Iris rijdt dan op een pony en mijn vader fietst mee.

Dit doe ik nu nog vanuit de Wildenborch, maar binnenkort verhuizen enkele pony's naar Zwiep. Ik heb 2 bejaarde shetlandpony's die ik graag tot hun dood in Zwiep wil houden.

Wat houdt je werk precies in? We weten dat je met bloemen werkt, maar wat doe je precies?

Ik geef al 20 jaar bloemschikcursussen waarvan 17 jaar in de Wildenborch bij mijn ouders op deel. Daarvoor in het Dorpscentrum en in de Kapel. Sommige dames komen al jaren, bijvoorbeeld Gerda Lindenschot, zij komt al vanaf het begin. Ik nam haar dan mee naar het Dorpscentrum. Gemiddeld heb ik 3 groepen in de week, 1 's middags en 2 's avonds. Een cursus bestaat uit 7 lessen, 1 keer per maand. De thema's verzijn ik zelf. Heel soms haal ik wat uit boeken of van internet. Ik maak het eerst zelf, het moet binnen 2,5 uur klaar kunnen zijn en het moet betaalbaar zijn. De cursisten dienen zelf het materiaal mee te nemen, behalve het draad en de oase, die lever ik. Doordat iedereen zelf het materiaal meeneemt, krijgt ook iedereen een ander stuk. De laatste les van het seizoen maken we iets voor in de tuin waar ze de hele zomer wat aan hebben. Bijvoorbeeld iets van gaas of met wilgentenen.

Vroeger had ik onderscheid tussen beginners en gevorderden. Nu is het gemengd. Verder werk ik op vrijdag bij een tuincentrum in Eefde op de bloemenafdeling.

Besteed je veel tijd aan je eigen tuin? Ik krijg gelukkig veel hulp van mijn moeder, maar de tuin moet wel praktisch zijn. De kinderen moeten lekker kunnen spelen en fietsen.

Wat is je lievelingsbloem?

De Iris, want dat is een mooie bloem en zo heet onze dochter ook. Als ons 2^e kind ook een meisje was geweest, dan had zij ook een bloemennaam gekregen.

Rozen zijn ook erg mooi.

Wat is het meest emotionele of bijzondere stuk dat je ooit gemaakt hebt?

Het rouwstuk voor Jurrie Klein Brinke. Extra bijzonder omdat de bloemen uit haar eigen tuin kwamen.

Maak je nog vaak rouw- en trouwstukken?

Nee, dat doe ik bijna niet meer. Bruidsboeketten helemaal niet meer en rouwstukken alleen op verzoek. Bruidswerk is heel bewerkelijk. Ik moet de bloemen zelf inkopen omdat ik geen winkel aan huis heb. Dat is lastig inschatten en met restanten kan ik niets. Het kost veel tijd en moeite. Gevoelsmatig heb ik ook meer met rouwstukken.

Heb je naast deze activiteiten nog tijd over voor (andere) hobby's? Dieren: naast de paarden ga ik naar de hondentraining met onze pup. Dit heb ik ook gedaan met de bouviërs van mijn ouders. Kippen vind ik ook helemaal geweldig.

Je speelde bijvoorbeeld dwarsfluit, doe je dat nog steeds?

Nee, dat doe ik niet meer. Iris en Jan Harm houden zich nog wel met muziek bezig. Iris speelt saxofoon en Jan Harm speelt bij de muziek in Barchem. Daarnaast doet Iris aan volleybal. Rens doet aan jongensgym en zit op voetbal.

Je zat vroeger ook bij TAO?

Tussen mijn 18^e en 21ste heb ik toneelgespeeld in de Wildenborch. Daarmee ben ik gestopt toen ik begon met het geven van bloemschikcursussen. Wel ben ik nog steeds betrokken bij TAO door het schenken van koffie/thee en andere drankjes tijdens de uitvoeringen.

Kun je je nog herinneren dat je eerste ski-leraar vroeg: "Hast du ein Tempo?"

(Na een korte aarzeling) Nee.., dat kan ik me niet herinneren, was dat toen met jou, Mariska?

Mariska: de ski-leraar vroeg regelmatig aan ons: Hast du ein Tempo? Waarop wij dachten dat het tempo omhoog moest. Pas aan het einde van de skiweek kregen we in de gaten dat het ging om een zakdoekje!

O, daar wist ik niets meer van. Het was een leuke vakantie en ik ben daarna ook nog vaker op skivakantie geweest.

Je hebt 2 kinderen. Omschrijf jezelf eens als moeder?

Ik ben geen geduldige moeder. Ik hecht waarde aan manieren en regels. Ik stel duidelijke grenzen wat soms moeilijk is want de kinderen zijn heel verschillend. Iris is heel rustig en Rens is meer op de voorgrond. Ik ben ook geen spelletjesmoeder. Wel knutselen en bakken. Verder zijn we veel buiten actief, met de pony's, wandelen, fietsen.

Jullie wonen nu in Zwiep, hoe bevalt dit?

Het bevalt goed. Ik heb 38 jaar bij mijn ouders gewoond, dus het is van beide kanten wel wennen. Ik heb mijn gezin, maar bij mijn ouders is het nu stiller.

Jij komt uit de Wildenborch, Jan Harm niet, hoe hebben jullie elkaar ontmoet?

Jan Harm komt uit Lochem en is op 18-jarige leeftijd in Zwiep komen wonen. Onze moeders kennen elkaar, dus ik ken hem al van vroeger. Later in het uitgaansleven kwamen we elkaar weer tegen.

Met wie zou je een dag willen ruilen?

Anky van Grunsven. Het lijkt me geweldig om een toppaard te berijden en daarmee een grote prijs te winnen.

Waar kunnen ze je 's nachts voor wakker maken?

Chocola: melk en/of bonbons.

Enkele steekwoorden, graag je reactie:

- **IJsbrand Chardon:** ik heb meer met Anky van Grunsven. Marathon rijden is heel zwaar. Ik heb ooit meegedaan met een marathon in Hengelo. Dat was eens maar nooit weer!
- **Planten of bloemen:** bloemen
- **Femke Halsema:** zij boeit mij niet, ik ben niet zo politiek geïnteresseerd.

Aan wie zou jij deze doorgeefpen willen doorgeven? Welke vraag zou je aan diegene willen stellen?

Ria Gruben. Zij heeft 2 zoons die motorcrossen en die hierdoor bekend zijn. Hoewel Ria vast trots is op haar beroemde zoons, hoor je haar daar nooit over. Ik zou dan ook graag willen weten of ze zelf ook motor rijdt en of ze überhaupt iets met deze sport heeft.

José, bedankt voor je gastvrijheid. Ria, jij volgt!

Mariska en Julia

U I T N O D I G I N G

**Voordracht Onbekend/Ongekend over de Offshore industrie
in de Wildenborchse Kapel**

De vorige keer dat Landrot zijn voordracht over de Offshore industrie in de Kapel gaf lag er een dik pak sneeuw. Ondanks dat was de kapel nagenoeg geheel gevuld. Inmiddels zijn er steeds vaker verzoeken om dit nog eens te doen. Ben Godtschalk geeft een reprise op vrijdagavond 21 januari 2011 om 20.00 uur in de Kapel van de Wildenborch. Sinds de vorige keer is de voordracht verder uitgediept en in de Kapel zal Ben vooral ingaan op het werken op grote waterdieptes, erg actueel sinds de BP-lekkage in de Golf van Mexico.

Hij heeft de ontwikkeling naar dieper water helemaal meegemaakt. Ook het leggen van pijpleidingen op zee, ook in diep water, komt uitgebreid aan bod. Ook actueel nu er in onze regio weer een dikke leiding gelegd wordt die het Russische via de Oostzee naar het zuiden zal gaan transporteren. Het schip en het leggen van de leiding door de Oostzee komen ook aan bod. Alles gelardeerd met fraaie beelden en filmpjes en natuurlijk de onvermijdelijke sterke en andere verhalen. Er is koffie en na afloop een drankje waarvan de opbrengst ten goede komt aan de Kapel.

Onbekend/Ongekend, Vrijdagavond 21 januari 2011 aanvang 20.00 uur.

Gesprek met Gerrit en Gerda Bijenhof

Het is altijd weer leuk om op zoek te gaan naar een huis, waar ik al honderden keren langs gereden ben, maar wat ik nooit goed bekeken heb. Ik verwachtte een boerderij, maar het blijkt een groot huis te zijn met hoge ramen en stallen erachter.

In het gesprek met Gerrit en Gerda werd al snel duidelijk waarom het er niet uitziet als een boerderij; omdat de grootvader van Gerrit het huis heeft gebouwd als bakkerij en winkel en café. Daarnaast had hij 3 koetjes, zegt Gerrit, die Gert van de bakker genoemd wordt en dat begrijp ik nu dan ook.

In 1913 heeft zijn opa het huis gebouwd en later is zijn vader er bij in getrouwd, zoals ze hier zo beeldend zeggen. Zijn moeder was enigste dochter, dus zo is het bedrijf in die tijd doorgezet. Zijn grootvader had 4 ha, zijn vader kocht er 3 ha bij en nu is het bedrijf 18 ha. groot.

Gerrit wilde altijd al boer worden. Hij is de jongste van 4 kinderen en de enige zoon. Hij was als kind al gek op koeien, terwijl zijn vader gek op paarden was. Er is dus ergens iets veranderd in de genen! Zijn vader zat tot zijn 80ste nog op het paard. Zijn vader wilde geen trekker, hij deed alles met zijn paarden en toen Gerrit begon was dat nog zo. Ook werd er nog met de hand gemolken.

In 1960 kwam de eerste melkmachine. Ze hebben ook nog varkens gehad, 70 fokzeugen. Daar zijn ze in 2000 mee gestopt i.v.m. een opkoopregeling. Toen zijn de schuren afgebroken en de varkensrechten verkocht. Daarvoor in de plaats zijn een jongveestal en een werktuigberging gebouwd.

De aanleiding voor ons gesprek is dat Gerrit en Gerda geen opvolging hebben in het bedrijf. In de Wildenborch zijn er meer boerenbedrijven die verdwijnen en verdwenen zijn doordat er geen opvolging is. En net zoals bij Gerrit gaat het vaak om een bedrijf en een huis dat al een paar generaties in de familie is. Ze vertellen dat hun zoon Wijnand eerst wel wilde en ook een opleiding heeft gedaan, maar dat gaandeweg bleek, dat zijn interesse toch ergens anders lag.

Hij is kraanmachinist geworden en dat is echt zijn werk. Als klein kind speelde hij al met kranen en grondverzetmachientjes. Gerda zegt, die interesse heeft er altijd ingezeten, dat kun je van kleins af aan al zien. Hij doet nu naast zijn werk ook wat grond- en straatwerk voor zichzelf. Samen met zijn vriendin Ilona woont hij op dit moment aan de Wildenborchseweg in het voorhuis waar de vader en moeder van Gerrit eerder woonde, tot hun nieuwe woning klaar is. Gerrit en Gerda hebben ook twee dochters. Die wonen gelukkig in de buurt en de vier kleinkinderen zijn vaak bij ze op de boerderij. Dus... wie weet slaat het een generatie over!

Er zit ook een financiële kant aan de zaak; het is nu veel moeilijker om een bedrijf over te nemen. Vroeger ging het veel makkelijk over op één van de kinderen, maar nu wil je de anderen niet uitsluiten. De enige mogelijkheid is eigenlijk van vader op zoon of schoonzoon, want een bedrijf kopen is financieel niet te doen. Gerrit en Gerda zeggen allebei dat ze er wel moeite mee hebben gehad, maar dat ze het ook goed kunnen begrijpen, want zoals de vader van Gerrit gek was op paarden, is Gerrit gek op koeien en is zijn zoon meer geïnteresseerd in grondwerk.

Er spelen ook andere factoren mee; als boer ben je de hele dag thuis en dat willen veel jongeren niet meer, die willen de weg op, de wereld in. En de meisjes en vrouwen doen ook allemaal een opleiding en hebben ook een baan. Dus die willen dat hun man ook een deel van het huishouden doet. En dat kan wel in het boerenbedrijf, maar met een melkveehouderij moet er veel gebeuren en b.v. het kalveren kun je niet plannen of even uitstellen.

Hun zoon gaat waarschijnlijk nog wel koeien houden, jongvee of vleeskoeien, dus het huis en de grond blijft wel in de familie en dat is natuurlijk heel erg fijn.

Hoe gaan ze nu verder?

Ze hebben besloten door te gaan zolang ze het nog goed kunnen en er plezier in hebben. Stil zitten is niks voor ze. Zo vinden ze het ook heerlijk om te tennissen. Ze zijn dan ook regelmatig te vinden op de tennisbaan. Net als hun kinderen die ook graag een balletje slaan. Ook voetbal en schaatsen zijn favoriet, dus een sportieve familie.

Ze hebben in 2005 de helft van de koeien verkocht, dus ze kunnen het voorlopig wel aan met de 32 koeien en het halve melkquotum, wat ze nu nog hebben. Daarmee hebben ze nu een 'gesloten systeem'; dat wil zeggen dat er genoeg grond is om de mest af te voeren en voor gras en maïs voor de koeien. Dat geeft rust.

En Gerrit kan niet zonder zijn koeien. Ze hebben een fotoboek van alle koeien, die ze gehad hebben en Gerrit kent ze allemaal. "Iets wat je mooi vindt kun je onthouden, wat je niet interesseert zie je niet" zegt Gerrit filosofisch. En van een koe gaat rust uit. Het mooie van boeren is dat je je eigen manier van werken kunt bepalen.

Gerrit gaat vaak s' avonds een rondje maken en dan kan hij wel een half uur in de stal staan kijken, gewoon kijken hoe ze doen. "Boeren is loeren" zegt hij lachend. Altijd kijken, opletten, zeven dagen in de week, je kunt niks uitstellen. Als je een koe kent, zie je b.v. aan de oren of ze tochtig is. Als je er altijd mee omgaat merk je heel veel op. B.v. nu hebben koeien 'enkelbandjes' om de stappen te tellen. Ik begrijp er natuurlijk niks van. Waarom moet je de stappen tellen van een koe. Als een koe tochtig is gaat ze drentelen, meer lopen. Dus door die bandjes kun je dan in je systeem zien, dat een koe tochtig wordt. Gerrit heeft die bandjes niet nodig, die ziet dat zo wel. Maar als je 120 koeien hebt, kan dat niet meer en dat is ook jammer. Doordat je alles kunt mechaniseren en opzoeken, gebruik je je eigen waarneming minder.

B.v. vroeger wisten de boeren alles over het weer, omdat ze altijd buiten waren en overal op letten, omdat ze natuurlijk afhankelijk waren van het weer. Dat is nu nog wel zo, maar veel minder. Nu zit een boer veel achter de pc en is meer manager.

Het boeren wordt zo wel minder romantisch, zegt Gerrit. Wat was er zo romantisch aan dan? B.v. de veemarkten met al die verschillende types en manieren van verhandelen. Daar komen ook veel uitdrukkingen vandaan in het Nederlands zoals 'handjeklap'. Vroeger ging het allemaal langzamer, er was minder druk en je was met je vee bezig; altijd buiten of in de stal. Nu zit je veel meer achter de pc en zoek je b.v. een stier uit op internet voor het fokken. De pc rekent gewoon uit welke stier je voor welke koe nodig hebt. Het fokken vindt Gerrit overigens ook één van de mooie kanten van het vak. Je hebt een doel voor ogen, maar je weet nooit precies wat er uit komt. Het gaat natuurlijk om de melkproductie maar ook om de duurzaamheid van de koe. Als je alleen op melkproductie gaat fokken, vraag je teveel van de koe, dan wordt het een soort topsport en wordt de koe een soort 'wegwerpkoe' en zo willen ze niet met hun koeien om gaan.

Gerda doet vooral het pc werk en dat vindt ze ook leuk om te doen, zij doet de administratie en houdt de hele geschiedenis van iedere koe bij. Die heb je b.v. nodig als een koe naar de slacht gaat.

Vroeger kon je ook genoeg geld verdienen. Nu is dat veel moeilijker en daardoor is de druk ook groter. Er zullen waarschijnlijk nog maar een stuk of 20 grote boeren blijven in Vorden, want de kleine boeren kunnen niet meer bestaan. Dat heeft ook consequenties voor het landschap en dat is ook wel jammer, zegt Gerrit. De koeien staan allemaal binnen, straks zie je alleen nog jong vee en vleeskoeien op het land.

En nu gaan we naar buiten om te zien over wie we het nu eigenlijk hebben, over de MRIJ koeien en de Holsteiners. Gerrit haalt Gonda 55 uit de stal, van 16 jaar, die al 120.000 liter melk heeft geproduceerd. Ze lijkt absoluut geen oude dame want Gerrit moet nog alle zeilen bijzetten om haar mooi op de foto te krijgen. Ja, ik kan me voorstellen, dat ze dit werk willen blijven doen, want waar je van houdt, daar word je niet moe van, daar blijf je jong bij.

Lucie Bartel.

Kersttradities

Er zijn vele mooie tradities in de adventstijd. Zo zal dit jaar gelukkig in de Wildenborch weer "Den Olden Roep" klinken vanaf de 1^e Adventsdag, de sonore en geheimzinnige tonen van de Midwinterhoorn om de boze geesten te verjagen en/of de geboorte van het Kerstkind aan te kondigen.

Op 2^e Kerstdag, zondag 26 december a.s. vindt er in Zutphen ook weer zo'n mooie oude Engelse en Zutphense traditie plaats in de Sint Walburgiskerk te Zutphen. Deze traditie, in het Engels "Festival of Lessons and Carols" wordt o.a. georganiseerd door Landrot in samenwerking met de PKN gemeente Zutphen en de Stichting Henrick Bader. Vanaf 15.30 uur zullen het Vocaal Ensemble Zutphen onder leiding van Els Dijkerman en de bekende organist/dirigent Klaas Stok op het beroemde Baderorgel deze, ook Zutphense traditie, en wellicht óók met medewerking van u, als bezoeker, voortzetten. De negen Lessons and Carols (Bijbellezingen en Hymnes) werden voor het eerst uitgevoerd op Kerstavond in Cambridge in 1918 en waren een vervolg op de allereerste "lessons and prayers" die in het leven geroepen waren door de Aartsbisschop van Canterbury en werden uitgevoerd in een houten schuur, die dienst deed als kathedraal, in Truro op de kerstavond in 1880. Ze worden al jarenlang door de BBC Worldservice wereldwijd op kerstavond uitgezonden en menigeen "in den vreemde" zal zich deze uitzendingen op kerstavond kunnen herinneren en dat gaf hun een beetje het gevoel van 'thuis en kerst'.

De Lessons bestaan uit negen lezingen, afgewisseld door kerstliederen en kerstgezangen. Tijdens het "Festival" is er alle ruimte voor muzikale interpretaties, echter... de lezingen liggen vast en zijn steeds hetzelfde. Deze "Lessons" werden in het aloude Engeland altijd voorgelezen door plaatselijke notabelen zoals de burgemeester, priester, hoofd van de politie, brandweercommandant etc. waarbij zij elk één lezing voorlezen. In Zutphen zal er ook veelvuldig meegezongen kunnen worden met de liederen.

Ondanks dat de kerkbankzittingen verwarmd zijn is de St. Walburgiskerk koud in de winter, dus...als u van plan bent te komen: "Kleed u warm". Maar nadat de mooie muziek, het zingen en de sfeer u hopelijk innerlijk verwarmt hebben is er na afloop toch ook gratis warme glühwein en warme chocolademelk. En waarom op 2^e Kerstdag? Het blijkt dat er juist op die dag grote behoefte is aan zoiets als dit 'Festival'. Velen zijn eenzaam of voelen zich eenzaam tijdens die dagen. De reacties van het publiek na afloop zijn immer zeer positief en zeer dankbaar.

De Sint Walburgiskerk is een ruim 900 jaar oud kerkgebouw met een heel aparte sfeer. De kerk is gesitueerd op een van de mooiste historische locaties in de oude Hanzestad Zutphen. De vele hoge ramen geven een heel bijzondere lichtinval in de ruimte, de hoge en fraai beschilderde plafondgewelven geven een aparte sfeer en akoestiek. Tijdens de kerst is de Sint Walburgiskerk traditioneel versierd met kerstbomen en verlichting.

"Festival of Lessons and Carols" Sint Walburgiskerk te Zutphen

2^e Kerstdag, zondag 26 december 2010, Aanvang 15.30 uur.

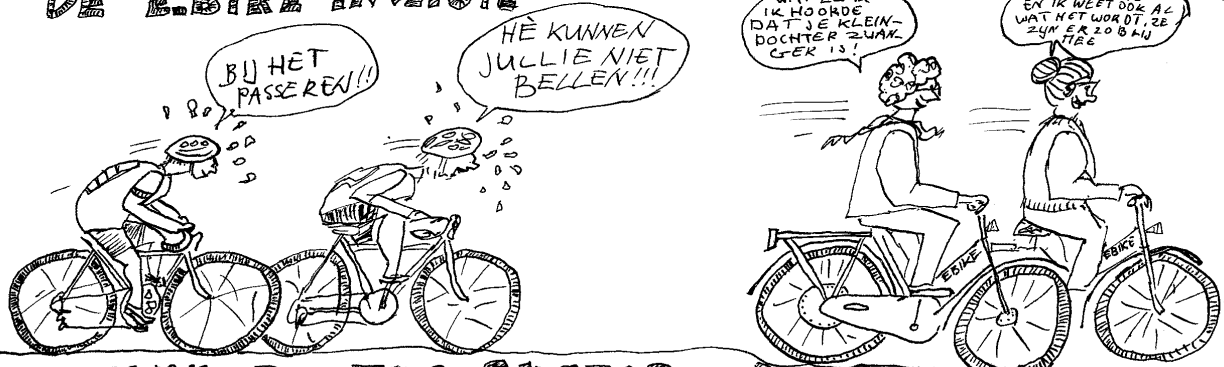
Toegang gratis, collecte

www.baderorgel.nl

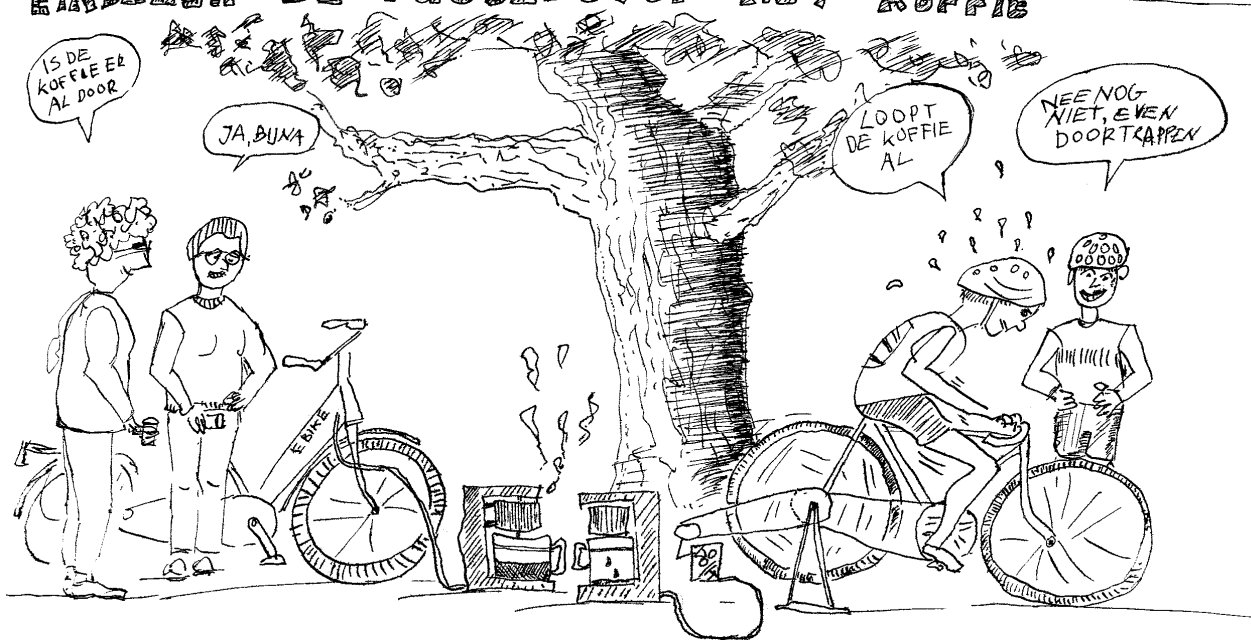
FIETSTOCHT VERSLAG

DE E-BIKE INVASIE

EINDELUK DE TUSSENSTOP MET KOFFIE

Wildenborchse fietstocht

Helaas is de Wildenborchse fietstocht in het voorjaar verregend. Maar op zondag 5 september was er een mooie herkansing; het was een prachtige nazomerse zonnige dag en opnieuw had Erik Ebbink de tocht uitgezet. Zo'n kleine 120 deelnemers werden er dan ook geteld. En aangezien ik vorig jaar had aangekondigd dat ik er dit jaar maar eens een gezinsuitje van wou maken, voegde ik daad bij woord en trommelde man (Freddy) en kinderen (Dirk, Isa, Joost en Lea) op om te fiets weer wat van de omgeving te ontdekken. Dirk (8 jaar) en Isa (7 jaar) gingen ook zelf op de fiets, Joost (5 jaar) en Lea (3 jaar) liften mee achterop.

Vanaf de Kapel begon de tocht eerst door het Galgengoor. Ik vind het altijd weer een verrassend en mooi stukje Wildenborch. Via Larenseweg, Almenseweg fietsten we richting Warken de Gazoorneg op en dan ben je al zo aan de andere kant van Vorden.

Nadat de Zutphenseweg werd overgestoken ging het rechtsaf de Kruisdijk richting kasteel Hackfort op. Daar maakten we via diverse wegen een lus om uiteindelijk verderop op de Kruisdijk weer uit te komen. Hier stonden Jan Lindenschot en Erik Ebbink met koffie, thee, sap en een heerlijke krentenbol. Ook Dirk en Isa waren er wel aan toe om iets te nuttigen en het was prettig voor allen even de benen te strekken.

Vol energie fietsten we na een kleine pauze weer verder Hackfort in en via de Beckenstraat richting Wichmond. Na een klein stukje van Wichmond te hebben gezien kwamen we al rap in buurtschap Delden aan. Na Delden fietsten we via buurtschap Linde richting huis en langzaam bevinden we ons weer op bekend terrein. Ook Dirk en Isa weten weer waar ze zich bevinden en fietsen moe maar voldaan richting Kapel. Natuurlijk kon daar nog even gezellig nagepraat worden onder het genot van een drankje.

Hoewel Dirk en Isa regelmatig naar school fietsen, was dit voor hen een stuk verder fietsen dan ze gewend waren. Maar ze hebben de 30 km zonder moeite volbracht.

Het weer werkte goed mee en het was een hele mooie fietstocht door het prachtige buitengebied rondom Vorden. Verrassende fietspadjes tussendoor bij enkele kastelen waar we onderweg langskwamen. Echt een fietsroute om nog eens over te doen!

Mariska

Kinderpraat

Gr. 6. Een leerling vraagt , als hij de schooldag lezend moet beginnen, of het tot 'kwart over half 9 duurt. (hij bedoelt kwart voor 9)

Gr. 6. De klas heeft een les over 'anders zijn'. Een leerling benoemt dat hij 'een autisme stoortenis' heeft.

Gr. 8. Een les begrijpend lezen gaat over het onderwerp 'Dierendag'.

Een vraag die de leerlingen moeten beantwoorden, 'Tegenwoordig is dierendag veel commerciëler geworden. Wat betekent dat?'

Een leerling reageert: "Dat betekent dat alle dieren die ze verkopen, stukken duurder zijn geworden."

Gr. 7. Tijdens de uitleg van een balspel in de gymzaal, noemt de leerkracht dat er voor een bepaalde fout een strafminuut geldt. De leerling moet dan naar de kant van het veld. Een leerling roept meteen: "Ja, hoelang duurt dat dan, dat je aan de kant moet? "

Gr. 4. leerling vraagt aan de leerkracht "Wilt u hier voor uitlezen?". (uit voorlezen)

Barbecue feest van de Nijlandweg en Stuwdijk

Zaterdag 4 september was het weer zover. Tijd voor een gezellige barbecue & boerengolf bij Hugo & Julia en Ria & Han. Zij waren dit jaar aan de beurt om het te organiseren.

Dagen ervoor was het zo slecht weer en veel regen, dat wij dachten: dat gaat vast niet door, de weides stonden de hele week al blank. Maar die dag hebben wij het zo getroffen, de hele dag alleen maar zon.

We zijn begonnen bij Hugo & Julia met boerengolf, de ballen vlogen je om de oren en zeker de ballen van onze buurman Freddy van Ditshuizen! Die ballen gingen zo hard dat ze in een andere wei belandden, maar niet op de plaats van bestemming.

Na afloop zijn we samen nog even wat gaan drinken, de kinderen werden voorzien van frietjes en nog wat lekkers en daarna naar huis gebracht naar de oppas.

Iedereen kon nog even zijn ding doen, zoals melken, de kinderen badderen of even een tukje doen en daarna maakten we ons weer op voor het tweede gedeelte.

Om 20.00 uur werden we verwacht bij Ria & Han voor een barbecue met de hele buurt en de afsluiting natuurlijk van dit verhaal is dat het team van Jan Lindenschot eerste is geworden met boerengolf!

Groetjes Marja Langwerden

Dagboek van een herdershond

Vorige keer dat ik jullie vertelde over al mijn belevenissen, heb ik afgesloten met iedereen een prettige vakantie te wensen en voor de boeren genoeg regen om het gras te laten groeien.

Nou met het weer zal ik me dus maar niet meer bemoeien.....

De vakantietijd begon goed en wel en toen kwam de regen met bakken uit de hemel! Zoveel nattigheid had ik in mijn leventje nog niet meegemaakt en het heeft niet veel gescheeld of wij hadden hier op het Hooge Vonder allemaal natte voeten! Dat was dus pompen geblazen! Dat is op zich al een groot feest voor mij, omdat de baas dan met waterslangen aan het slepen is. Uit slangen komt bij tijd en wijle water. Dat vind ik heel leuk, ik ben dan ook altijd in de buurt! Ik ben nog steeds aan het oefenen om de waterstraal de baas te worden, maar dat is me nog steeds niet gelukt. Trouwens er staat ook een forse straf op het bijten in de slang, maar toch kan ik het niet laten. Om een lang verhaal kort te maken: de dompelpomp heeft al het overvloedige water weggepompt naar de wei en wij hebben gelukkig droge voeten gehouden.

In het nieuwe huis was er nog volop activiteit, de tegelzeters waren druk in de weer en de badkamer en de keuken werden geplaatst. Daar heb ik overigens niet zoveel van gemerkt, want ik mocht niet meer binnen komen met mijn doorgaans vieze modderpoten. Na een maandje scheen alles binnen zo ongeveer klaar te zijn en werd buiten de zaak flink op z'n kop gezet. Er werd een sleuf gegraven voor de riolering en opeens was mijn speelveldje veranderd in berg en dal, ook leuk trouwens! Met een beetje aanloop kon ik er zo over heen springen, dat was weer eens even wat anders!

Voor de verandering waren er op een ochtend mannen in oranje pakken, die met een kraan tussen het oude en het nieuwe huis een diepe sleuf groeven en daar allerlei kabels inlegden. De volgende dag hebben ze de sleuven weer helemaal dicht gegooid en was alles weer helemaal vlak, alleen niet meer zo groen als voorheen. Dat was ook de dag dat de bazen in het nieuwe huis gingen wonen. Voor mij veranderde er nog steeds niets. Mijn hok op de oude deel was nog steeds in takt en ik begon te geloven dat dat zo zou blijven. De bazen liepen te slepen met heel veel dingen uit het oude huis naar het nieuwe, dus ik had gewaarschuwd moeten zijn!

En jawel hoor, op een dag werd mijn hok verhuisd naar de box naast de paarden! Nou daar ben ik helemaal niet blij mee! Hebben jullie al eens naast een paard geslapen? Nou vergeet dat slapen dan maar! En dan te bedenken dat ik er 3 naast me heb! Die beesten laten scheten, ploffen met dat grote lijf neer in de stal en die snurken dat het een lieve lust is.

Het ergste is dat ze ook zo maar in de stal hun plas en poep laten lopen! Ik ben gek op het geluid van water, maar niet midden in de nacht! Kortom iedere keer als ik net in slaap ben gesukkeld, dan word ik weer opgeschrikt door dat onbeschofte gedoe naast me! Ik ben netjes opgevoed, voor een plas en een hoop ga ik netjes naar buiten op een afgelegen plekje zitten, waar niemand last van mij heeft. Maar die drie...., ik snap niet dat de baas dat goed vindt!

Ik ben er dus beslist niet op vooruit gegaan. Binnen mag ik ook niet meer zoveel als in het oude huis. Ik moet veel meer in mijn mand, omdat ik anders de boel vies maak. Nou dat is niet zo'n probleem, omdat ik slaap moet inhalen, per slot van rekening doe ik 's nachts geen oog dicht! Ik had nog steeds hoop dat mijn oude hok gespaard zou worden, maar op een dag kwam er weer zo'n grote kraan en daar ging het hele oude huis onder de slopershamer! Nu staat er helemaal niets meer!

Tijdens het slopen was het nog wel even spannend: Opeens kwam er vlak bij waar ik vast zat, een enorme waterstraal uit de grond en een steekvlam. Ik moest toen vliegensvlug naar achteren naar de kapschuur, omdat er ook een vreselijke stank rond dat gat was! Iedereen was in rep en roer, ik snapte er niks van, maar dat er wat aan de hand was, dat was zeker! Er kwamen later die dag een heleboel auto's en allerlei onbekende mannen die in het gat allemaal aan het werk waren. Na een uurtje was alles weer in orde en was de rust weergekeerd. Gerda Bijenhof kwam poolshoogte nemen, omdat zij geen stroom meer hadden en het tijd werd om de koeien te melken. Namens mijn bazen onze excuses voor de overlast, ook voor alle anderen, die even zonder stroom etc. hebben gezeten. Wij hopen dat de overlast is meegevallen.

Zo dat waren al mijn belevenissen van de laatste maanden. Als ik het goed heb, wordt er nog een schuurtje gebouwd en ik hoop dat ik daar mag slapen, want ik heb het wel gehad naast die knollen!

Allemaal een stevige poot van Sanne van 't Hooge Vonder!

Wissellijst:

Familie van Ditshuizen

Hugo, geb. 23-08-1976

Julia, geb. 27-01-1977

Gijs, geb. 30-04-2005

Wouter, geb. 29-11-2006

Hugo is geboren en getogen in Barchem.

Julia is een geboren Eindhovense, maar opgegroeid in de Kop van Overijssel. Ze hebben elkaar in 1996 ontmoet op vakantie op Texel.

Inmiddels wonen ze vanaf 2001 op Stuwdijk 1. Op 6 juni 2003 zijn ze getrouwd.

Hugo werkt bij Te Koppele in Eibergen, een groothandel voor bouw en techniek. Julia werkt parttime bij AB Oost in Almen als debiteurenbeheerder.

Hobby's: Hugo is trainer van het 2^e elftal van V.V. Vorden en voetbalt graag met Gijs en Wouter in de tuin. Naast de tijd die Julia besteedt aan de kinderen en het huishouden, zit ze graag achter de computer of leest ze een boek. Ook zit ze in de redactie van de Wildenborcher.

Het wonen op Stuwdijk 1 bevalt ze prima. Het is een fijne plek en heerlijk voor de kinderen om hier op te groeien.

Statistiek wijst uit, Wildenborch depressie-vrij....

De donkere dagen zijn weer aangebroken, bladeren in de mooiste uiteenlopende kleuren worden meegevoerd door de wind en zoeken hun plek. De herfst, een prachtig jaargetijde. Toch is het vallen van de bladeren voor veel mensen de tijd van depressies. Tja... ergens wel begrijpelijk als al die bladeren precies bij jouw in de dakgoten hun plek vinden, de eekhoorn net jouw auto heeft uitgezocht om zijn wintervoorraad te verstopten of het precies net moet gaan regenen als jij ergens naar toe moet op de fiets (je auto is namelijk al in beslag genomen door de eekhoorn). Daar wordt inderdaad geen mens blij van.

Jullie denken nu vast hoe ik daar nou weer bij kom, maar verschillende statistieken hebben dit aangetoond. Toch viel één statistiek mij in het bijzonder op. Deze was namelijk gericht op verschillende gebieden in Nederland, waaronder de Wildenborch. Wat schetste mijn verbazing, dat sinds vijf jaar de depressies in de Wildenborch enorm zijn afgenomen.

Helemaal super natuurlijk, maar wat is daar de aanleiding van geweest? Zo ben ik terug gegaan naar wat er veranderd is de afgelopen vijf jaar in de Wildenborch in tegenstelling tot de tijd daarvoor. Ik kon niet echt veel opvallende bijzonderheden vinden, behalve dat ik hier ben komen wonen. Maar ik had zelf ook al bedacht dat, dat het vast niet was. Ook nieuw, vijf jaar geleden, was de opzet van de Wildenborchse Vrouwen Club, wat mij eraan herinnerde dat die weer van start zou gaan in oktober. Verder bijzonderheden kon ik niet vinden, dus ik had mij er bij neergelegd dat het een mysterie zou blijven.

Totdat ik 28 oktober in de kapel was. De WVC is weer begonnen en het bestuur heette ons weer van harte welkom. De opkomst was weer groots, ook al waren er tot onze spijt twee afzeggingen, omdat die personen nu iets anders hebben op de donderdagavonden. Het officiële gedeelte zat er op en Ria kondigde een groots artiest aan, ten ere van het 5-jarige bestaan van de WVC. Iedereen zat vol spanning te wachten op wat of wie er komen ging.

En daar was hij.....Erik Knoef himself. Hij verzorgde ons die avond door versjes en gedichtjes voor te dragen in het dialect oftewel "vesjes en korte riempjes". Met veel humor gepaard met een vleugje heerlijke sarcasme bracht hij de Wildenborchse Vrouwen aan het lachen. Hij had ons van ons stuk en hij was zelf ook even van zijn stuk. Gewoon je melodie kwijt zijn voor een liedje. Dat kun je hem ook niet verwijten met zoveel vrouwelijke toeschouwers. Dan raakt iedere kerel "van zin padje". Met veel hilariteit en lachbuien hebben we de avond afgesloten met een lied waarbij we inhakend met elkaar mee deinden op de muziek

En op dat moment wist ik de aanleiding voor de afname van de depressies. De WVC natuurlijk. Die weet er altijd weer een zonnig feestje van te maken in de donkere dagen. Want wat werkt nou nog helende dan **samen gezellig bij elkaar te komen om te kletsen, te lachen en leuke dingen te doen.**

Dus ben je depressief of juist het zonnetje in huis kom dan ook naar de WVC. Hoe meer zielen hoe meer vreugd. Hier nog een leuke afsluiter om over na te denken..

Lachen...

Vergeet niet het af en toe eens voor te doen...

Groetjes, Liesbeth.

VERSLAG VAN ONS DANSGROEPJE DE WILDENBORCH ER OP UIT

In plaats van dansen zijn we aan het begin van het seizoen met z'n allen uit geweest, dat was er het vorige dansseizoen niet van gekomen.

Om 13 uur waren we present bij Bousema in Lochem, van daaruit vertrokken we richting Harfsen waar Marina Hoebert woont. Zij heeft een klein bedrijfje met kralen en geeft daar workshops. We zouden daar met z'n allen een creatieve middag doorbrengen. We werden ontvangen met koffie of thee met wat lekkers erbij, toen dat op was kon het werk beginnen. Iedereen was natuurlijk nieuwsgierig wat we toch zouden doen, het werd een zeepketting maken van allerlei kralen en 3 stukjes zeep. Er werd uitgelegd wat de bedoeling was, iedereen mocht zelf een eigen kleur kiezen en alles zelf pakken, de kralen en de zeepjes. Toen we zo'n beetje alles hadden werd het stil, want je moest je creativiteit laten werken. Het valt niet mee om de kralen te kiezen want er zijn zoveel mooie, dat je haast niet weet welke je moet nemen en wat bij elkaar past.

Maar toch kreeg ieder een mooie zeepketting naar eigen smaak. Het is de bedoeling om het op te hangen waar je het wilt hebben. De zeepjes ruiken heel erg lekker. Iedereen vond het heel leuk. We gingen verder om het inwendige van de mens te verzorgen, dat is ook belangrijk. De Zonnebloem uit Klein Dochteren is daar voor gekozen.

Je kunt er heel lekker eten en drinken, maar op die dag kwam niemand er met droge voeten binnen, want het was op 26 augustus, de dag waarop het in heel Nederland de hele dag door heel veel regende. Ondanks de regen kon onze dag niet meer stuk, we hebben met z'n allen erg genoten. Op naar de volgende keer.

Groetjes, een danseres.

De optimist ziet in iedere moeilijkheid een mogelijkheid,
de pessimist ziet in iedere mogelijkheid een moeilijkheid.
uit: "bronnen van optimisme"

Postvak In

- **Naam:** Wallerant Sandberg
- **Geboortedatum/leeftijd:** 10 mei 2002, 8 jaar
- **Adres:** Wildenborchseweg 9 te Vorden
- **Broertjes/zusjes:** Emerentia en Volckera
- **School:** Kraanvogel
- **Hobby's:** knutselen, hockey, tennis , paardrijden
- **Lievelingseten:** pannenkoeken en appeltaart
- **Lievelingsdier:** alle dieren
- **Wat wil je later worden? En waarom?**
Ben ik nog niet uit, veel beroepen spreken mij aan
- **Wat wil je nog kwijt?** Eerst wil ik naar een land waar meer dieren zijn en wonen dan in Nederland bijvoorbeeld Canada of Australië

WALLERANT SANDBERG
MEI 2010

Aan wie stuur je de e-mail door? Romée Brinks

Wallerant, bedankt voor het invullen en succes met het uitvinden wat je later wilt worden! Misschien iets met dieren?

Romée, houd je Postvak In goed in de gaten!

Mariska en Julia

Kerstkoekjes

eind van het jaar
meel in je haar
plezier met elkaar

Komt er een vriendje of vriendinnetje spelen of logeren in de kerstvakantie? Of kom jij logeren bij opa of oma in de Wildenborch? Tijd om koekjes te gaan bakken. Leuk om samen te doen, niet moeilijk en vooral: lekker. Dat gaat erin als koek!

Je pakt:

- 100 gram koude boter
- 50 gram suiker
- 140 gram zelfrijzend bakmeel
- 1 zakje vanillesuiker
- uitsteekvormpjes, bijvoorbeeld in de vorm van sterren

Je doet:

- Verwarm de oven voor op 180 graden.
- Doe alle ingrediënten in een schaal. Was je handen en kneed alles door elkaar tot een stevige deegbal.
- Pak een stuk van het deeg en rol het plat met een deegroller.
- Steek de vormpjes uit. Als het deeg aan de ondergrond blijft plakken, strooi je eerst wat bloem op de tafel.
- Smeer een bakplaat in met boter en leg daar de sterren op. Leg ze niet te dicht bij elkaar, want ze 'groeien' nog een beetje.
- Bak de koekjes in tien minuten in het midden van de oven.

Je varieert:

- De koekjes krijgen een **kerstkleurtje** als je er groene of rode kleurstof door doet.
- Met glazuur geef je de koekjes een heerlijk **zoet laagje**. Misschien vind je wel rood met groene hagelslag in de winkel.
- Als je met je vinger een gaatje in de koekjes maakt, kun je ze ophangen aan een **lintje**.
- Chocoladekoekjes maak je door een lepel **cacao** door het deeg te kneden, kaneelkoekjes door een halve theelepel **kaneel** toe te voegen.
- Hou je van noten? Strooi voor het bakken wat **amandelschaafsel** over de koekjes. Of duw een **hazelnoot** in het midden.
- Als je geen uitsteekvormpjes hebt, kun je ook prima een **glas** gebruiken. Zet het op de kop op het platte deeg, draai een rondje en je hebt een koekje.

Fijne kerstvakantie!

J.W.

Toneelvereniging T.A.O.

Op de maandagavonden zijn we weer druk aan het repeteren in de Kapel. Deze keer is gekozen voor het blijspel 'Ziekenhuis aan de race'. Een prachtig stuk geschreven door Piet Kuyper.

We hebben nog geen definitieve datum voor de uitvoeringen bepaald, maar het zal waarschijnlijk eind februari worden. Let daarom op de publicaties in de dag- en weekbladen.

Van de Kapelcommissie

'De Wildenborchse Kapel'

Winterwandeling, voor de twintigste keer!

De winterwandeling wordt gehouden op **zondag 2 januari 2011**.

Er kan ook deze keer weer gekozen worden uit een korte route van ongeveer 7 kilometer en een langere route van zo'n 14 kilometer. Onderweg worden de deelnemers getraceerd op een kop erwtensoep en een glas glühwein of een beker chocolademelk. Op een aantal plaatsen staan midwinterhoornblazers

Deelnemers kunnen starten tussen 11.00 uur en 13.00 uur bij de Kapel.

Kosten voor deelname bedragen € 6,00, kinderen t/m 12 jaar betalen € 3,00. Dit is inclusief erwtensoep, glühwein of chocolademelk. De hond mag natuurlijk ook meelopen, maar moet wel aangelijnd te zijn.

Nieuwjaarsvisite

Om elkaar het allerbeste voor het nieuwe jaar te wensen organiseert de Kapelcommissie op **vrijdag 7 januari 2011** de Nieuwjaarsvisite. Aanvang 20.00 uur. We rekenen weer op u allemaal. Natuurlijk verzorgen we deze avond weer een prachtige play-back show.

Schoonmaakrooster Kapel

Januari	2 keer:	Gerda Mennink – Gerda Lindenschot – Henny Zweverink
Februari	2 keer:	Stien Brinkerhof – Riek Vliem – Hermien Oplaat
Maart	2 keer:	Alma v.d. Schoot – Ineke Braakman – Frieda te Lindert

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda 2011 Wildenborchse verenigingen in of vanuit de Kapel:

Kapelcommissie:	Zondag 2 januari 2011 Winterwandeling, starten van 11.00 - 13.00 uur Vrijdag 7 januari 2011 Nieuwjaarsreceptie, vanaf 20.00 uur
Schietvereniging:	Elke dinsdag van 20.15 uur tot 22.30 uur seizoen: tweede dinsdag in augustus t/m tweede dinsdag in juni
Koersbal:	Om de week op donderdag, 1 ^{ste} en 3 ^{de} donderdag van de maand vanaf 19.30 uur seizoen: september t/m april (info. over het spel zie Wildenborcher febr. 2007)
Volksdansgroep:	Elke donderdag van 9.30 uur tot 11.00 uur seizoen: september t/m mei
Wildenborchse Vrouwenclub:	Laatste donderdag van de maand. van 20.00uur tot omstreeks 22.00 uur. seizoen: oktober t/m april.
Klootschieten:	3 ^e Zondag van iedere maand 10.00 uur verzamelen in de Kapel